

LBRIS

We know
books

© Gabriela Adameșteanu

© 2003, 2007, 2008, 2013, 2022 by Editura POLIROM,
pentru ediția în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a detinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: ilustrație de Floarea Țuțuianu

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ADAMEȘTEANU, GABRIELA

Întâlnirea / Gabriela Adameșteanu; Ed. definitivă. –
Iași: Polirom, 2022

ISBN print: 978-973-46-8932-3

ISBN ePub: 978-973-46-3754-6

ISBN PDF: 978-973-46-3755-3

821.135.1

Printed in ROMANIA

GABRIELA ADAMEȘTEANU

Întâlnirea

roman

Ediție definitivă

POLIROM
2022

Cuprins

Partea întâi

Plecarea

Capitolul 1. Drumul spre casă	11
Capitolul 2. Autostrada spre Roma	28
Capitolul 3. Vizită la academicianul nostru....	43
Capitolul 4. Casa în care ne-a fost la toți frig	54
Capitolul 5. Povestea lui nimeni n-o s-o audă vreodată.....	62
Capitolul 6. Scrisorile Christei	72
Capitolul 7. Generația expirată	86

Partea a doua

Acasă

Capitolul 8. Daniel la aeroport	101
Capitolul 9. Generația așteptată.....	110
Capitolul 10. Moartea Penelopei	114

Capitolul 11. Viața necunoscutului
Traian Manu, I 130

Capitolul 12. Raport de etapă 138

Capitolul 13. Viața necunoscutului
Traian Manu, II 145

Capitolul 14. Accidentul 153

Capitolul 15. Dosar „Savantul“ (1) 169

Partea a treia

Întoarcerea

Capitolul 16. Dosar „Savantul“ (2).....173

Capitolul 17. „Logodnică de-a pururi,
soție niciodată“ 175

Capitolul 18. Dosar „Savantul“ (3).....190

Capitolul 19. Daruri la plecare.....192

Capitolul 20. Discursul Casandrei 204

Capitolul 21. Oameni de încredere 221

Capitolul 22. Un băiat de aur 234

Capitolul 23. Sentimentul familiei 237

Capitolul 24. Dosar „Savantul“ (4).....254

Capitolul 25. Conferința ratată.....255

Capitolul 26. Dosar „Savantul“ (5).....267

Capitolul 27. Vieți seriale 271

Capitolul 28. Dosar „Savantul“ (6).....281

Capitolul 29. Cariera unui naufragiat 284

Capitolul 30. Categori de comportament 301

Capitolul 31. Păcate neispășite.....304

Capitolul 32. A fi sau a nu fi un boșo 311

Capitolul 33. Ofițer sub acoperire sub statut
diplomatic sau bursier în State? 322

Capitolul 34. Vizitatorul nocturn 327

Capitolul 1

Drumul spre casă

Parcă s-a deschis ușa compartimentului alăturat? Un controlor, cine altcineva poate să articuleze cuvintele atât de clar, răspicat:

— *Guten Tag, geben Sie mir, bitte!*

Ești încordat, ești febril, te silești să-ți liniștești respirația precipitată. Îți ții privirea întoarsă spre geamul lucios, întunecat, dar nu poți să vezi peisajele care gonesc în noapte, ești într-un expres, într-un intercity.

— *Den Fahrschein, bitte!*

Îți pipăi buzunarele de parcă ai vrea să ieși pe culoar să fumezi, cei din compartiment stau cu ochii țintă la tine, se uită? Nu se uită?

— *Bonjour, mesdames, messieurs! Vos billets, s'il vous plaît!*

Te ridici alene de pe banchetă, îți supraveghezi fața incremenită care fulgeră în golul unei oglinzi, e fața ta? Parcă nu e.

— *Your ticket, please!*

Te strecuri pe lângă pardesie, sacouri, pălării, pe lângă pantofi lustruiți lună pe care

URDIS | We know books

te străduiești să nu-i calci, te prelingi de-a lungul culoarului, sperî ca fețele nemișcate din spatele geamurilor peste care umbra ta alunecă ritmic să fie convinse că te duci la restaurant, la bufet, la closet, repede, tot mai repede, tot mai repede, tot mai repede, tot mai repede, tot mai...

— *Den Fahrschein, bitte!*

Viteza trenului te izbește de pereți, ești într-un expres, într-un tgv, ești în trenul de Drăgășani, clasa a treia, vălătuci negri, pufoși îți înecă gâtul și o albină zumzăie împrejur de multă vreme. Dar uite, la doi pași, uniforma de funcționar feroviar, chipiul de controlor, mâna lui întinsă să-ți perforeze biletul.

— *Good morning, sir! Your ticket, please!*

Acum are să se deschidă o trapă sub picioarele tale și, tot explicând, rușinat, transpirat, încurcând între ele pronunțările, declinările, conjugările, ai să te rostogolești între roțile iuți până în bezna udă...

*

Ce noroc, controlorul era la doi pași de tine, dar nu te-a zărit! Ce noroc că nu te vede nimeni cum te zbați sub mormanul de haine, paltoane grele, uniforme, smokinguri, treniuri foșnitoare, cearsăfuri albe, lînțolii din care se înalță un nor de molii. Ba nu, e mereu aceeași albină.

— *Den Fahrschein, bitte!*

Ai țâșnit din dulap și ai luat-o la goană, auzi din urmă cizmele soldaților, pijamaua ți-e descheiată și obrazul plin de clăbuc, ras doar pe jumătate. Te izbești în goană de pereții cu geamuri lucioase, fumurii, întunecate, ești într-un tgv, într-un marfar, într-un intercity și fețele străine te privesc încordate, tu aleargă, aleargă, aleargă! Uite un compartiment gol, deschide ușa cu o mână sigură, rosteste răspicat:

— *I biglietti, prego!*

Fețele bănuitoare de pe culoar au să creadă că el a intrat în compartimentul gol, chipiul lui fulgeră în golul oglinzii, e chipiul lui, e fața ta, ascunde-te repede, unde?

*

Linștește-te, e același vis, asta s-a mai petrecut la, asta ai mai trăit, unde? Nu-ți amintești când, nu-ți amintești unde, ah, ce plictiseală... Îți răscolești buzunarele după pastilele de tensiune, dai de țigări, dropsuri, pagini mototolite, numai că nu recunoști limba în care e scris textul conferinței, nu recunoști alfabetul. Ce ai să citești atunci în fața asistenței? Nu știi.

Te-ai ridicat de pe locul tău de la geam, îți cureți ostentativ pipa, ca și când te-ai pregăti să leși pe culoar, dar de ce tăcerea asta dezaprobată? A, da! E un compartiment de nefumători! Te-ai vărât sub banchetă, te ghemuiești, te faci mic, tot mai mic,

tot mai mic, printre roțile care se învârt. Stai în patru labe și-ți ții respirația, de-acolo, din plasa de bagaje unde te-ai cățărat, vezi umbra care întunecă geamul:

— *Good morning, bitte! Vos billets, mesdames, messieurs, s'il vous plaît!*

Acum are să se deschidă ușa compartimentului și, ghemuit, speriat, ai să te rostogolești în bezna tăiată de rotocoale orbitoare de lumină.

Sus, pe pasarelă, uite soldatul cu arma întinsă, nemișcat, ca o statuie.

— Cine ești? De unde vii? Unde mergi? Arată actele! Răspunde!

Ai țâșnit de sub banchetă, fața ta îngrozită fulgeră în golul unei oglinzi.

— Actele! strigă vameșii, grănicerii și bat cu patul puștii în ușa compartimentului.

— Actele! Cine ești?

— Unde mergi?

— Ce cauți aici?

— Răspunde sau trag!

*

Nu te speria, stai liniștit, e același vis săcâitor, ca să te trezești, ți-ai infipt unghiile moi în carnea moale, încerci să faci pumn palma flască, dar ești tot aici. Orice faci, degeaba, nu poți să scapi, alergî nebunește, uite uniforma controlorului în capătul culoarului, spre el gonești nebunește, e prea târziu

să te mai întorci cu spatele, e prea târziu să te mai prefaci că nu-l vezi, e în fața ta, la doi pași.

— Actele! auzi din spate.

*

De câte ori n-ai mai stat așa, în gara pustie, pregătindu-te să pleci, venind de la școală, cu o mână tremurândă îți ștergi tâmplele, obrazii umezi, bine c-ai reușit să scapi din trenul plin de controlori și soldați înarmați! De-ar dispărea odată și petele roșii, ca sângele, de pe cimentul umed, și țiuitul care îți sfredelește tâmplele, ceafa... Într-o doară, arunci o privire spre blana tânără, roșcată care alunecă peste traverse, peste șine, sub tren, ce bine seamănă câinele ăsta, care își strânge coada stufoasă peste picioarele încordate, cu Federigo, câinele tău de acasă!

— Fede! Fede! strigi, dar câinele mârâie sub tren și amușină.

Ce urmă caută? Nu cumva pe-a ta? Te-ai întors cu spatele, să nu te recunoască cei doi soldați posaci care stau cu mâinile încleștate pe armă.

— Actele!

— Unde mergi? Răspunde!

— De unde vii? Arată actele!

— Stai! Stai sau trag!

Mergi grăbit, alerg, repede, tot mai repede, tot mai repede, gara o simți cum se face, în urma ta, tot mai mică, iar petele roșii, ca sângele proaspăt, palpită pe cărarea încețosată pe care înaintezi cu picioarele tot mai moi, cu pantofii uzi de rouă.

E o schimbare bruscă de sunete, de culori, de lumină. Verdele intens al brazilor urcă spre culmea învăluită în abur, dedesubt verdele fraged al pajiștii, cărarea cleioasă pe care strivești smocuri ațoase de larba-miresei cu bocancii care te strâng, atenție să nu aluneci! Atenție să nu...

De câte ori n-ai mai mers pe aici, la fel, la fel, la fiecare pas picioare nenumărate urcă odată cu tine treptele de ciment ale podului, dedesubt, trei firisoare de apă, supte de limbile de nisip, de bolovanii mari, rotunjiți, pe care stau sezoniști modești, leșuri moi, albicioase, așteptând zadarnic să mai iasă soarele peste pământul semănat de umbre.

Ajunserăm la capătul de apă/ pe-afundul ocean, unde-i orașul cimerian, poporul cel de-a pururi/ învăluit în ceață și-ntuneric, că-n veci nu-l vede luminosul soare.

Uite și SPĂLĂTORIA CHIMICĂ, firma prinsă de zidul alb-murdar, înfipt în pământul nisipos, uite cearșafurile de plapumă, aspre liniștii albe-gălbui, întinse la uscat, deasupra lor vâlătuci negri, pufoși se scurg peste capetele celor care urcă neconținut, coboară geaman-tane, sacoșe, saci, valize, lumânări împodobite

cu flori de hârtie, cutii mari de lemn, coșciuge. Gâfâi, îți ștergi cu o mână tremurătoare obrajii umezi, îți închești palma pe balustradă, nu îndrăznești să te uiți în golul amețitor ca să nu aluneci de pe treptele de ciment până în bezna rece.

*

Tocmai din cauză că știi versul foarte bine, îți dai seama că l-ai greșit, *cine te-a pus, străinule, să faci un asemenea drum pe ceață și pe întuneric*, dar ce urmează? Banca ta e chiar lângă geamul deschis, creanga înflorită de măr atinge pervazul, ciorchini de albine pufoase și flori roz mușuroiesc între frunzulițele verzi.

— Hai, vino înăuntru, îl șoptești albinei tale, vino înăuntru și înțeapă-l pe Domnul.

— Decât să vorbești singur în colțul tău, mai bine ieși și recită în fața clasei, spune Domnul și se înarmează cu linia de pe catedră.

Nu ți-e teamă de linia Domnului, pentru un pol tu faci juxte din greaca veche, din latină pentru cei din anti mari, dar acum ai un lapsus, de aceea în drum spre catedră îți repeți poezia în șoptă, *dar există oare în viață ceva mai greu de făcut decât drumul pe care singur ți l-ai ales prin ceață și întuneric?*

Pe podeaua de scânduri înnegrite de motorină dintre cele două șiruri de bănci, pete roz palpită sub bocancii tăi, sunt florile roz din mărul înflorit de-afară, o adiere de vânt

le-a aruncat prin fereastră, mergi febril, încordat, pe podelele lucii, oglindă, atenție să nu aluneci, atenție să nu aluneci! Ți dregi glasul, îți potrivești fața care fulgeră în golul geamului deschis. E fața ta? Parcă nu e. Recită: *mai bine renunță, sărmanul de tine, la drumul spre pietroasa Ithacă decât să tot rătăcești ani de zile prin întuneric și ceață spre locul unde nu te mai așteaptă nimeni...*

Ai greșit, cuvântul îți stă pe limbă, dar nu ți-l mai amintești, ai un lapsus și limba îți e înclieată, cauți grăbit în buzunarul interior, acolo unde ții portmoneul, e gol, doar o monedă mică, neagră, găurită în mijloc, o monedă miceniană, asiriană, egipteană, o ți în pumnul strâns, o să ți-o ceară în parcaj, atunci când o să treci podul. Nu găsești foile mototolite cu textul conferinței ca să vezi unde ai greșit, dar ce noroc! Domnul e surd, nu aude, a îmbătrânit și el, între timp.

— *Good morning, mesdames, messieurs, vos billets, s'il vous plaît*, intonează Domnul cu o voce melodioasă de bas-bariton.

Și-a pus chipiul pe cap și a ieșit, pocnind ușa cu linia. Tu stai singur în clasa pustie, nu poți să pleci dacă nu îți amintești versul, deși ei te așteaptă cu masa întinsă acasă.

Au să te mai recunoască, n-au să te mai recunoască, după atâția ani de când rătăcești pe mări, prin furtună și ceață?

*

Uite turla bisericii din vale, când ai s-ajungi în dreptul ei, nu-ți mai rămâne decât să treci strada și ești acasă. Ce fețe mirate au să aibă, ce strigăte de bucurie au să scoată atunci când au să te vadă! Au să te recunoască? N-au să te recunoască, după atâția ani de când pribegesti singur prin întuneric și ceață? Au trecut atâția ani de când ai plecat, ieri-seară te conduceau la gară.

Încerci să zărești ceva printre ulucile vechi ale gardului, te ridici pe vârfuri, ca să te uiți în curte, dar gardul e prea înalt și vopseaua verde ți-a rămas lipită de buricul degetelor. Gardul e proaspăt vopsit, chiar tu l-ai vopsit ieri, înainte să pleci la gară. Casa e roșie, de cărămidă, n-au mai apucat s-o termine, fiindcă banca a dat faliment. Băncile au fost naționalizate, toate. Banca nu le-a mai dat credit, pentru că tu ai plecat de-acasă.

Acum stai sub chiparosul din poartă și te întrebi: să deschizi? Să nu deschizi zăvorul? Uite ce masă întinsă e în curte, masă de nuntă, de botez, de pomană.

*

Ce plictisitor, ce sfâșietor! De câte ori n-ai mai stat aici, sub prun, cu mâna pe poarta întredeschisă, gata s-o împingi!

Un copil cu fața murdară și fundul gol se ridică de lângă gard și-și trage pantalonii, al